

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanej

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. akt II Ca (...)

w sprawie z powództwa B.(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
Spółki Komandytowej w P.

przeciwko G. L.-N.

o uznanie umowy za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2010 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. oddala wniosek strony powodowej o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania ze skargi.**

Uzasadnienie

Pozwana G. L.-N. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 kwietnia 2008 r. Zaskarżonym skargą orzeczeniem Sąd drugiej instancji na skutek apelacji powódki B.(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w P. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 listopada 2007 r., uznając za bezskuteczną wobec niej umowę podziału majątku wspólnego zawartą pomiędzy pozwaną a jej mężem w części dotyczącej bliżej w pozwie opisanej nieruchomości. Skarżąca podniosła, że wydanie

wyroku Sądu odwoławczego wyrządziło jej szkodę poprzez „konieczność znoszenia egzekucji komorniczej” prowadzonej z nieruchomości oraz „zapłatę kosztów postępowania sądowego za I i II instancję na rzecz powoda w kwocie 5014 zł”.

W odpowiedzi na skargę powodowa Spółka wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku o jej oddalenie, wnosząc jednocześnie o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna, gdyż została skonstruowana w sposób wadliwy. Środek ten dotknięty jest nieusuwalnymi brakami w zakresie istotnych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Każdy tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi (por. np. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Zasadniczą wadą skargi jest brak uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego nią orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W tym zakresie pozwana w skardze podniosła jedynie, że zmuszona jest zapłacić koszty postępowania sądowego oraz znosić egzekucję prowadzoną z opisanej w pozwie nieruchomości. Stwierdzenie to nie czyni zadość wskazanemu wymaganiu i jest niewystarczające. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, na skarżącym spoczywa obowiązek wskazania wysokości szkody, która powstała na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia oraz przedstawienia przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda ta rzeczywiście została już wyrządzona, a ponadto przedstawienia odpowiednich środków mających twierdzenia strony w tym zakresie uwiarygodnić (por. m.in. postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz.140 oraz postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). W skardze nie tylko nie wskazano pełnej wysokości szkody, która miała powstać w wyniku wydania zaskarżonego skargą wyroku, lecz także w żaden sposób nie uprawdopodobniono, że szkoda ta rzeczywiście już w majątku pozwanej wystąpiła. Skarżąca nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów bądź środków uprawdopodobniających twierdzenie, że doszło już do wszczęcia przeciwko niej postępowania egzekucyjnego i doprowadziło ono do powstania konkretnego wymiernego uszczerbku majątkowego. Stwierdzić przy tym należy, że skarżąca błędnie utożsamia szkodę, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c., z obowiązkiem zwrotu kosztów przegranego przez nią procesu. Powołanie się na okoliczność, że pozwana proces

przegrała, z czym wiążą się określone konsekwencje finansowe, samo nie jest wystarczające do twierdzenia, iż poniosła szkodę w rozumieniu tego przepisu (podobnie postanowienie SN z dnia 22 maja 2009 r., IV CNP 32/09, niepubl.).

Skarga nie spełnia ponadto wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów szczególnego środka procesowego, jakim jest skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W tym zakresie pozwana poprzestała jedynie na twierdzeniu, że od prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji nie przysługuje skarga kasacyjna. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury odniesienie się wyłącznie do tego szczególnego środka zaskarżenia nie może być uznane za zadośćuczynienie obowiązku wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Na skarżącym spoczywa obowiązek przeanalizowania wszelkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę przy wzruszeniu zaskarżonego obecnie wyroku (np. skargi o wznowienie postępowania) i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków. Poza odniesieniem się do konkretnych środków procesowych konieczne jest wyczerpujące i szczegółowe wyjaśnienie dlaczego skarżący nie mógł i nadal nie może ze środków tych skutecznie skorzystać (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 7 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Skarga opisanych elementów nie zawiera.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie z art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie kosztów postępowania nie został uwzględniony, jako złożony po terminie, a zatem bezskutecznie (art. 424¹² w zw. art. 398⁷ § 1 i art. 167 k.p.c.).